

Sygn. akt I C 916/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia (del.) Michał Siemieniec

Protokolant: Edyta Sieja

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2022 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. K., A. K.

przeciwko (...) Bankowi (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz i do niepodzielnej ręki powodów J. K. i A. K. kwotę 42 075,40 CHF (czterdzieści dwa tysiące siedemdziesiąt pięć franków szwajcarskich 40/100);

II. w pozostałej części oddala powództwo;

III. zasądza od strony pozwanej (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz i do niepodzielnej ręki powodów J. K. i A. K. kwotę 6 417 zł (sześć tysięcy czterysta siedemnaście złotych), tytułem kosztów procesu, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 916/20

UZASADNIENIE WYROKU

Powodowie J. K. i A. K. w pozwie z dnia 21 kwietnia 2020 r., skierowanym przeciwko (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wnieśli o zasądzenie od strony pozwanej na swoją rzecz łącznie kwoty 42.075,40 CHF wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w płatności liczonymi od 24 marca 2020 roku do dnia zapłaty. W ramach żądania ewentualnego powodowie wnieśli o zasądzenie od strony pozwanej na swoją rzecz łącznie kwoty 66.227,29 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w płatności liczonymi od dnia 24 marca 2020 roku do dnia zapłaty. Ponadto, powodowie wnieśli o zasądzenie od strony pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania wraz z należnymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono do dnia zapłaty, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie swojego stanowiska powodowie wskazali, iż w dniu 16 maja 2008 roku, jako konsumenci, zawali z poprzednikiem prawnym pozwanego umowę o kredyt mieszkaniowy. Zdaniem powodów, zawarta pomiędzy stronami umowa jest nieważna z uwagi na umieszczenie w niej przez stronę pozwaną klauzul abuzywnych, które powodują nieważność stosunku prawnego i w świetle art. 410 k.c. spełniane przez nich świadczenia tytułem rat kredytu były nienależne i powinny zostać powodom zwrócone. Powodowie wskazali nadto, iż umowa została zawarta z wykorzystaniem wzorca umownego przedłożonego przez pracownika banku, a wprowadzenie jakichkolwiek zmian przez powodów nie było możliwe. Co więcej, zdaniem powodów, ukształtowanie praw i obowiązków w umowie jest

sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesów, bowiem bank przyznał sobie prawo do jednostronnego regulowania kursu waluty, co jednocześnie wpływało na wysokość kwoty kredytu jak również wysokość świadczeń powodów.

Żądanie ewentualne oparte zostało na założeniu, że zakwestionowane w pozwie klauzule umowne nie prowadzą do nieważności całej umowy, ale jako bezskuteczne nie wiążą powodów, czego skutkiem jest powstanie po ich stronie nadpłaty z tytułu spłacanego kredytu.

W odpowiedzi na pozew (k. 68 i następne) strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie solidarnie od powodów na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Na uzasadnienie swego stanowiska pozwany Bank wskazał, iż udzielił powodom odpowiednich informacji o kredycie, powodowie oświadczyli, że rozumieją składane oświadczenia i akceptują ryzyka związane z kredytem waloryzowanym kursem (...). Pozwany podniósł ponadto, iż nie nakłaniał powodów do zawarcia umowy oraz nie zapewniał o stabilności kursu (...), a sami kredytobiorcy byli zainteresowani takim właśnie kredytem. Bank twierdził również, że działał zgodnie z obowiązującymi w dacie zawierania umowy przepisami, a sama umowa nie naruszała w jakikolwiek sposób interesów powodów. Pozwany bank zaprzecza jakoby doszło do nadpłaty kredytu.

Strona pozwana podniosła zarzut braku interesu prawnego oraz zarzut nieudowodnienia roszczeń w wytoczeniu powództwa o ustalenie, a w zakresie żądań o zapłatę – zarzut nieudowodnienia roszczeń.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Poprzednikiem prawnym strony pozwanej był (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w G..

[okoliczność bezsporna]

Powodowie – małżonkowie pozostający w ustroju wspólności majątkowej - poszukiwali w 2008 roku gotówki na cele mieszkaniowe. Zdecydowali się na kredyt denominowany we frankach szwajcarskich, gdyż został on przedstawiony przez pracownika Banku jako bardziej korzystny i opłacalny w stosunku do kredytu złotowego. Powodowie nie byli świadomi, że kurs franka szwajcarskiego może się drastycznie zmienić, bowiem (...) został przedstawiony przez pracownika banku jako waluta stabilna i bezpieczna. Nie zostały im przedstawione symulacje dotyczące zmiany wysokości zadłużenia na wypadek wzrostu kursu waluty. Pracownik Banku nie przedstawił też powodom zasad ustalania kursu walut obcych w tabelach Banku.

[dowód: przesłuchanie powodów – protokół rozprawy z dnia 11.04.2022r., k.232-233; wniosek o kredyt mieszkaniowy, k. 145-147]

W dniu 16 maja 2008 roku strony postępowania zawarły umowę kredytu hipotecznego denominowanego w (...) na kwotę 111.734,93 CHF. Kredyt miał być spłacany w 360 równych ratach kapitałowo-odsetkowych. Ponadto, w części ogólnej umowy wskazano m.in., że:

- W przypadku kredytu denominowanego w walucie obcej, kwota kredytu w złotych zostanie określona poprzez przeliczenie na złote kwoty wyrażonej w walucie, w której kredyt jest denominowany, według kursu kupna tej waluty, zgodnie z tabelą kursów, obowiązującą w banku w dniu uruchomienia środków, w momencie dokonywania przeliczeń kursowych (§1 ust.2);
- W przypadku kredytu denominowanego w walucie obcej zmiana kursu waluty wpływa na wypłacane w złotych przez Bank kwoty transz kredytu oraz na spłacane w złotych przez kredytobiorcę kwoty rat kapitałowo – odsetkowych (§1 ust. 3 pkt 1);

- W przypadku kredytu denominowanego w walucie obcej, wypłata środków następuje w złotych, w kwocie stanowiącej równowartość wypłacanej kwoty wyrażonej w walucie obcej (§11 ust.2);
- Do przeliczeń kwot walut uruchamianego kredytu stosuje się kurs kupna waluty obcej według tabeli kursów obowiązującej w banku w dniu wypłaty środków, w momencie dokonywania przeliczeń kursowych. (§11 ust. 3);
- W przypadku kredytu denominowanego w walucie obcej do przeliczeń wysokości rat kapitałowo – odsetkowych spłacanego kredytu stosuje się kurs sprzedaży danej waluty według tabeli kursów obowiązującej w Banku w dniu spłaty, w momencie dokonywania przeliczeń kursowych (§13 ust. 7 pkt 3).

[dowód: umowa nr (...), k 39-40; część ogólna umowy, k. 40v-45]

Kredyt został uruchomiony w dwóch transzach: w dniu 30 maja 2008 roku w kwocie 136.441,86 zł oraz w dniu 24 września 2010 roku w kwocie 90.000,00 zł.

[dowód: zaświadczenie banku, k. 50]

Dnia 22 grudnia 2009 roku zawarty aneks do umowy, w którym ustalono, że spłata kredytu następuje w walucie (...).

[dowód: aneks nr (...), k. 46]

Od 4 maja 2010 roku do dnia 3 lutego 2020 roku powodowie uiszcili tytułem spłaty rat kredytowych co najmniej kwotę 42.075,40 CHF.

[dowód: zaświadczenie banku, k.56-58]

W dacie zawierania umowy A. K. i J. K. nie prowadzili działalności gospodarczej. J. K. zaczął prowadzić działalność gospodarczą w późniejszym czasie jako programista.

[dowody: wnioski o kredyt, k. 135, 138, przesłuchanie powoda - protokół rozprawy z dnia 11.04.2022r., k.232-233]

Na rozprawie w dniu 11 kwietnia 2022 roku powodowie J. K. i A. K. po pouczeniu przez sąd o konsekwencjach nieważności umowy, oświadczyli, że nie zgadzają się na sanowanie wadliwości umowy i godzą się na jej nieważność w całości.

[dowód: oświadczenia w protokole rozprawy z dnia 11 kwietnia 2022 r., rejestracja od 00: 34:04]

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił przede wszystkim w oparciu o znajdujące się w aktach dowody z dokumentów. W szczególności oparto się na dokumentach umowy kredytu i dokumentach dotyczących tej umowy w postaci aneksu oraz ogólnych warunków kredytu, jak również dokumentach przedstawiających historię spłaty kredytu. Jednocześnie sąd pominął przeprowadzenie postulowanego przez stronę dowodu z opinii biegłego. Mając na uwadze zebraną w sprawie dokumentację, powołanie biegłego nie mogło przyczynić się do ustalenia okoliczności relewantnych w kontekście niniejszej sprawy. Ustalając okoliczności zawarcia umowy sąd oparł się również w dużej mierze na przesłuchaniu obojga powodów. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich relacji, odpowiada ona zasadom doświadczenia życiowego. Zeznania świadków nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, bowiem nie byli w stanie przedstawić szczegółów procesu podpisywania umowy z powodami.

Sąd zważył, co następuje

Powództwo jest w przeważającym zakresie zasadne, jedynie co do odsetek podlega oddaleniu. Powodowie, wnieśli o zasądzenie od pozwanego Banku kwotę stanowiącą równowartość świadczeń uiszczonych przez nich z tytułu zawarcia nieważnej umowy kredytu. Wskazywana przez powodów podstawa nieważności umowy wynikać miała przede wszystkim z zawarcia w umowie klauzul przeliczeniowych, a konkretnie z uprawnienia Banku do

jednostronnego kształtowania kursów, według których następowało przeliczanie kwoty kredytu i według których następuje przeliczanie rat spłaty.

W pierwszej kolejności rozważyć zatem należało, jaki jest charakter umowy zawartej między stronami i czy wskazywane przez powodów postanowienia miały charakter niedozwolony. Powodowie zawierając umowę kredytu niewątpliwie mieli status konsumenta. Zgodnie z art. 22¹ k.c., w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy pomiędzy stronami, za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Te warunki zostały w przypadku powodów spełnione. Co prawda, powód J. K. po zawarciu umowy prowadził działalność gospodarczą, jednakże nie miała ona związku z zaciąganiem zobowiązaniem (celem było zaspokojenie osobistych potrzeb mieszkaniowych), co otwiera możliwość zbadania treści umowy kredytu z perspektywy przepisów art. 385¹ i nast. k.c. W myśl art. 385¹.§ 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Według § 2 tego przepisu, jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Z kolei w myśl § 3, nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Rozkład ciężaru dowodu reguluje § 4 omawianego przepisu, zgodnie z którym, ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje. Kolejny przepis zawarty w art. 385² k.c. stanowi, że oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny. Dodać należy, że przepisy te zostały wprowadzone do krajowego porządku prawnego w wyniku implementowania Dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U.E z dnia 21 kwietnia 1993 r.), co oznacza, że przy interpretacji tych przepisów należy uwzględnić orzecznictwo (...). Najistotniejsze znaczenie na tle umów kredytów denominowanych kursem waluty obcej ma wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 3 października 2019 r. w sprawie K. D., J. D. przeciwko Raiffeisen Bank (...), sygn. akt C-260/18, publ. (...). W wyroku tym Trybunał wyjaśnił m.in., że Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie wypełnieniu luk w umowie, spowodowanych usunięciem z niej nieuczciwych warunków, które się w niej znajdowały, wyłącznie na podstawie przepisów krajowych o charakterze ogólnym, przewidujących, że skutki wyrażone w treści czynności prawnej są uzupełniane w szczególności przez skutki wynikające z zasad słuszności lub ustalonych zwyczajów, które nie stanowią przepisów dyspozytywnych lub przepisów mających zastosowanie, jeżeli strony umowy wyrażą na to zgodę. Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie utrzymaniu w umowie nieuczciwych warunków, jeżeli ich usunięcie prowadziłoby do unieważnienia tej umowy, a sąd stoi na stanowisku, że takie unieważnienie wywołałoby niekorzystne skutki dla konsumenta, gdyby ten ostatni nie wyraził zgody na takie utrzymanie w mocy.

W rozpoznawanym przypadku powodowie – konsumenci - pouczeni o powyższym, na rozprawie w dniu 11 kwietnia 2022 r. wyrazili zgodę na „unieważnienie” umowy w całości, gdyby sąd doszedł do wniosku, że po wyeliminowaniu z niej abuzywnych klauzul umowa nie może funkcjonować w obrocie prawnym, a tym samym odmówili sanowania wadliwości umowy.

W niniejszej sprawie na pierwszy plan wysuwają się postanowienia umowne wprowadzające mechanizm przeliczania waluty (...) na polską i odwrotnie. Są to niewątpliwie klauzule odnoszące się do głównych świadczeń stron. Zgodnie bowiem z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku prawo bankowe (w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia przez strony umowy, t.j. Dz.U.2002. nr 72 poz. 665), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od

udzielonego kredytu. Analizując zawarte w umowie z dnia 16 maja 2008 r. klauzule dotyczące przeliczania walut, należy dojść do wniosku, że z całą pewnością nie określono ich w sposób jednoznaczny. Są one dla laika niezrozumiałe bez pomocy profesjonalnego doradcy. A należy pamiętać, że w wypadku umów kredytowych instytucje finansowe powinny zapewnić kredytobiorcom informacje wystarczające do podjęcia przez nich świadomych i rozważnych decyzji. Klauzula przeliczeniowa powinna być więc sformułowana na tyle jasno, by dostatecznie uważny i rozsądny przeciętny konsument mógł nie tylko objąć swą świadomością możliwość wzrostu lub spadku wartości waluty obcej, ale również oszacować potencjalnie istotne konsekwencje ekonomiczne takiego postanowienia umownego. W konsekwencji należy uznać, że pomimo tego, iż kwestionowane klauzule dotyczyły świadczeń głównych, jako niejednoznaczne, podlegają ocenie z punktu widzenia abuzywności, po myśli art. 385¹ § 1 k.c.

Analizując postanowienia zawarte w umowie kredytu należy zauważyć, że nie zostało wskazane jednoznacznie jaki kurs ma zastosowanie do przewalutowania odpowiednio przy ustalaniu kwoty kredytu w (...) i jego spłacie. Nie wiadomo zatem według jakiego kursu miało nastąpić przeliczenie kwoty do wypłaty, a według jakiej do przeliczenia uiszczanych rat w złotych. W obu przypadkach chodzić miało o kursy Banku publikowane w Tabeli kursów kupna/sprzedaży. Kurs ten zatem nie ma charakteru określanego według jasnych i obiektywnych kryteriów, a przeciwnie - zależy każdorazowo od decyzji Banku, który wedle własnej polityki może kształtować wysokość kursu, a tym samym wysokość zobowiązań kredytobiorcy. W tej sytuacji należy przyjąć, że wymienione klauzule, jako sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszające interesy konsumenta nie wiążą powodów.

Mając przesądzony fakt, iż wymienione wyżej postanowienia umowne mają charakter abuzywny, należy ocenić, czy po ich wyeliminowaniu umowa może nadal funkcjonować. Na tak postawione pytanie należy odpowiedzieć przecząco. Wszak po usunięciu mechanizmu przeliczenia nie da się w ogóle określić wysokości zobowiązania odnoszącego się do świadczenia głównego z umowy kredytu. Z kolei w powołanym wyżej wyroku (...) z dnia 3 października 2019 r. w sprawie K. D., J. D. przeciwko Raiffeisen Bank (...), Trybunał wyjaśnił, że nie ma możliwości zastąpienia luk w umowie, spowodowanych usunięciem z niej nieuczciwych warunków, wyłącznie na podstawie przepisów krajowych o charakterze ogólnym. Uwzględniając zatem, że po usunięciu zakwestionowanych postanowień umownych z umowy kredytu pomiędzy stronami umowa nie może w dalszym ciągu funkcjonować, a konsumenci godzą się na stwierdzenie nieważności całej umowy, należało przyjąć jej nieważność.

Oceny tej nie zmienia zawarcie przez strony aneksu do umowy, bowiem oceny, czy postanowienie umowne jest niedozwolone (art. 385¹ § 1 k.c.), dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy (zob. uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 20 czerwca 2018 r. sygn. akt III CZP 29/17). A w chwili zawarcia umowy istniał taki stan, że kwota kredytu wyrażona w walucie waloryzacji, tj. (...) była wypłacana w złotych po przeliczeniu według kursu kupna ustalonego arbitralnie przez bank i według tego samego mechanizmu kredyt był następnie spłacany.

Skutkiem nieważności umowy jest konieczność zwrotu przez pozwaną Bank spełnionych przez powodów świadczeń - zgodnie z art. 410 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 405 k.c. - w wykonaniu nieważnej umowy. Zgodnie z art. 410 § 2 k.c., świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. W niniejszym przypadku, z uwagi na nieważność umowy kredytu, środki finansowe wpłacone przez powodów stronie pozwanej, tytułem spłaty rat kredytu uznać należy za świadczenie nienależne. Na podstawie art. 405 k.c. w zw. z art. 410 § 1 k.c. strona pozwana jest więc zobowiązana do zwrotu powodom wszelkich kwot świadczonych przez nią tytułem spłaty kredytu. Z przedłożonych przez powodów dokumentów dotyczących historii spłaty kredytu wynika, że pozwany Bank winien zwrócić powodom żadaną przez nich kwotę. Uwzględniając pogląd (...) wyrażony w sprawie K. D., J. D. przeciwko Raiffeisen Bank (...), należy dojść do wniosku, że roszczenie stało się wymagalne dopiero z chwilą stanowczego oświadczenia konsumenta o odmowie sanowania umowy i wyrażeniu zgody na nieważność całej umowy (po uprzednim pouczeniu przez sąd o możliwych konsekwencjach wyroku). Oświadczenie to zostało złożone na rozprawie w dniu 11 kwietnia 2022 r. Z tą chwilą dopiero odpadła podstawa świadczenia, o której mowa w art. 410 § 2 k.c.

Oddalone zostało jednak żądanie zasądzenia odsetek za opóźnienie od należności wyrażonej w walucie (...). Zgodnie z art. 481 § 1 k.c., wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego. W myśl § 2 k.c., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Regulacja ta odnosi się do świadczeń pieniężnych wyrażonych w walucie polskiej. Oczywistym powinno być, z ekonomicznego punktu widzenia, że odsetki ustawowe za opóźnienie obowiązujące w Polsce dotyczą tylko świadczeń wyrażonych w walucie polskiej. Wypada zauważyć, że gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia wyrażonego w walucie obcej, wierzyciel może żądać spełnienia świadczenia także w walucie polskiej (art. 358 § 3 k.c.) i w takim przypadku ma prawo domagać się odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2 k.c. Decydując się na dochodzenie świadczenia w walucie obcej, wierzyciel musi pogodzić się z faktem, że odsetki za opóźnienie według stopy obowiązującej w kraju nie będą mu przysługiwać. Funkcję waloryzacyjną odsetek spełnia w takim przypadku wyrażenie świadczenia w (...).

O kosztach procesu sąd orzekł zgodnie z art. 100 zd. 2 k.p.c., bowiem powodowie ulegli jedynie w nieznacznej części swych żądań (co do odsetek). Na zasądzone koszty złożyły się: opłata od pozwu w łącznej kwocie 1.000 zł, wynagrodzenia dla profesjonalnego pełnomocnika powodów w osobie adwokata w kwocie po 5.400 zł, ustalone na podstawie § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800 ze zm.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

[sędzia del. M. S.]